

Sme rodina Suzuki

Nedávno zvíťazil v ankete OTO 2006. No napriek tomu, že je excelentným hercom a charizmatickým mužom, žiadne hviezdne maniere nemá. Hovorí o sebe, že sa snaží byť úplne normálny. Najoblúbenejší herec na Slovensku Ján Kroner jazdí práve na Suzuki.

■ Ako žije prvoligový herec, čo vám napĺňa dni?

Uponáhľane. Už som si hovoril, že to musím zmeniť ale opäť som v tom kolotoči. Veľa dabujem, našťastie celkom dobré filmy. A ak všetko dobre dopadne, tak by som mal v máji točiť film s režisérom Vladom Fischerom.

■ O čom bude?

Film je o úspešnom podnikateľovi, ktorému sa pod návalom práce a peňazí vytvárajú zo života normálne ľudské hodnoty.

■ Pri vašom pracovnom tempe potrebujete asi spoľahlivé auto, prečo ste si vybrali práve Suzuki?

My sme už taká Suzuki rodina, ja jazdím na Grand Vitare, manželka na SX4 a syn na Swifte.

Swift je veľmi pružný a šikovný, SX4 je zasa príjemné priestrané rodinné auto, s ktorým sa dá ísť aj na ryby, teda do terénu a Grand Vitara je komfortná pre celú rodinu. Tieto autá sú zaujímavé aj cenovo.

■ Aké máte spomienky na prvé auto?

Moje prvé auto bola embéčka stodvadšiat' bielej farby. Potom nasledovala ďalšia a ďalšia. Ale najpyšnejší som bol na svoje prvé zahraničné auto. Bolo strašne moderné a viem, že som otravoval svojich kamarátov aby si doňho aspoň nachvíľu sadli a pozreli si aké je krásne. Oni sa na mňa potom trochu podozrivo dívali.

■ Ako vyzerali vaše šoférske začiatky, nekradli ste potajomky otcovi auto?

Otec ma učil šoférovať už keď som mal asi trinásť – štrnásť rokov. V tom veku som vedel prejsť od krčmy domov. Rybačka sa

totiž končila vždy v krčme a aby tam to auto podozrivo nestálo, tak som ho po našej ulici, asi päťsto metrov odviezol pred dom ja. Bol som strašný frajer, lebo nikto z mojich kamarátov v štrnástich nešoféroval. A keď sa nikto neďíval, prešmykoval som kolesami a robil také čierne čiary. Tajne som sa ale neodvážil brať otcovi auto.

■ Balili ste baby na stovku embéčku?

Keď boli na chodníku baby, niektoré som aj odviezol. Ale balil som ich hlavne na seba, kedysi bol dôležitejší šarm ako auto. Museli sme upútať sami sebou. Dnes to majú chlapci jednoduchšie, keď si od rodičov požičajú drahé auto. Ja som v tom čase rozmýšľal, že si zoženiem aspoň kl'úče od mercedesu a že sa s nimi budem v reštaurácii pohrávať, ale nepodarilo sa mi to.

■ Mali ste nejaké vysnívané fáro?

Ako chalani sme si okrem kulturistov vystrihávali zo zahraničných časopisov aj krásne veľké autá. Lepili sme si ich do zošitov a ukazovali. Takže nezabudnem na Oldsmobil, Ford Mustang atď...

■ Podľa čoho si vyberáte auto dnes?

Teraz, keď mám rodinu, sa obzerám skôr po väčších autách, aby v nich dcéra aj syn mali pohodlie. Pretože hlavne dcéra potrebuje po ceste upútať, vozíme so sebou veľa vecí a hračiek. Moje auto nemusí byť extra rýchle ale skôr pohodlné a bezpečné. Ja sa už naozaj tak neponáhľam, moja rodina sa mi smeje, že čím máme lepšie auto, tým pomalšie jazdím. A ja im na to hovorím, aby si pozerali prírodu.

■ Ste teda pokojný šofér, žiadne lietanie?

Som taký normálny pokojný šofér a tí ulietenci mi poriadne lezú na nervy. Ohrozujú nielen seba, ale i druhých. Párkrát som sa viezol s ozajstným pretekárom a pochopil som, že ja pretekár nie som. Treba na to nielen schopnosti ale aj veľa tréningu a možno aj veľa rozbitých áut. Ale taký cvičný okruh, by som si rád vyskúšal.

■ Nemali ste ani žiadne kolízie, búračky?

Také normálne, ret'azové, keď niekto neubrzdil áno, ale zatiaľ nič vážne. Môj najsmutnejší zážitok bol z cesty z Tatier do Košíc. Mal som asi týždňové auto a po ceste začali padat' obrovské krúpy. Pozeral som sa na prednú kapotu ako po každom náraze zostala na nej jamka. Neodvážil som sa ani vystúpiť a pozrieť čo sa stalo. A keď som sa vrátil späť do Tatier, recepčná z hotela na mňa kričí: „Jano, tvoje nové auto má celulitídu.“

Ale nedávno sa mi stala veselá príhoda. Pred domom som svojim autom narazil do manželkinho zaparkovaného a to dokonca následne vyvalilo bránu. Väčšia sranda v našej rodine nebola. Odvtedy mi všetky návštevy dopredu oznamujú, kde parkujú. Neskôr sme s kamarátom ukládali drevo pod prístrešok, kde moja žena parkuje. Naukladali sme ho až po strop. Manželka sa samozrejme pýtala, či nespadne na jej auto. A my, že nie, neexistuje. Ono však v noci spadlo a rovno na manželkine auto.

■ V ktorej krajine sa vám najlepšie jazdilo?

Najbezpečnejšie určite v Nórsku. V severských krajinách veľmi dodržiavajú predpisy. Takmer na každom stĺpe je tam radar. A ak vás odfotí, vyrúbia vám pokutu podľa výšky platu. To je výborné. Na bežných cestách, kde my lietame, tam idú sedemdesiatkou a dodržiujú odstupy. Ak sa len trochu priblížite, hneď vám začnú blikať a upozorňovať na nebezpečenstvo. Predbehnúť na ceste, kde to nie je dovolené, je tiež nemožné. Zatarasia vám cestu a začnú hroziť prstom. Myslím, že keby niekto od nich prišiel na Slovensko a videl ako sa na diaľnici prirúti obrovskou rýchlosťou auto a začne vyblíkavať, asi by sa zbláznil.

■ Zaberá vaša tvár na policajtov?

Niektorí sa usmejú, iní naopak. Ale nedávno som pomohol kamarátovi, ktorý prekročil rýchlosť. Za tri tipy mu znížili pokutu. ■